

ผลการจัดการเรียนการสอนโดยใช้แนวคิดวาทศาสตร์และแนวคิดการสอนเขียนแบบร่วมมือรวมพลัง
ที่มีต่อความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย
Effects of Instruction Using Rhetorical and Collaborative Writing Approaches on
the Creative Writing Abilities of Upper Secondary School Students

รัชนิกร การภักดี^{1*} และ วิภาวรรณ วงษ์สุวรรณ คงเฒ่า²

Ratchanikorn Kanphakdi^{1*} and Wipawan Wongsuwan Kongpao²

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เปรียบเทียบความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายก่อนและหลังได้รับการจัดการเรียนการสอนโดยใช้แนวคิดวาทศาสตร์และแนวคิดการสอนเขียนแบบร่วมมือรวมพลัง 2) ศึกษาการเปลี่ยนแปลงความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายระหว่างที่ได้รับการจัดการเรียนการสอนโดยใช้แนวคิดวาทศาสตร์และแนวคิดการสอนเขียนแบบร่วมมือรวมพลัง ตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 21 คน ของโรงเรียนมัธยมศึกษาขนาดใหญ่แห่งหนึ่งในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษากรุงเทพมหานคร เขต 1 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบวัดความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ และแผนการจัดการเรียนการสอน วิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติค่าเฉลี่ยเลขคณิต ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การทดสอบค่าที และการวิเคราะห์เนื้อหา ผลการวิจัย พบว่า 1) นักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยของความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์โดยภาพรวมและจำแนกตามองค์ประกอบ 4 องค์ประกอบ ได้แก่ ด้านเนื้อหา ด้านการใช้ภาษา ด้านการลำดับความคิด และด้านคุณค่าต่อผู้อ่าน หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 2) ผลการเปลี่ยนแปลงของความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ 5 ประเภท ได้แก่ การเขียนเรียงความ การเขียนสื่อสารแสดงทรรศนะ การเขียนสื่อสารเพื่อเชิญชวน การเขียนสื่อสารเพื่อโน้มน้าว และการเขียนสื่อสารเพื่อโต้แย้ง พบว่า นักเรียนเกิดการเปลี่ยนแปลงความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ทุกประเภทในครั้งหลังดีขึ้นกว่าในครั้งก่อนหน้า

คำสำคัญ :ความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์, แนวคิดวาทศาสตร์, แนวคิดการสอนเขียนแบบร่วมมือรวมพลัง

¹ นิสิตมหบัณฑิตสาขาวิชาหลักสูตรและการสอน ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
Graduate Student of Curriculum and Instruction Division, Department of Curriculum and Instruction, Faculty of Education, Chulalongkorn University.
Email: ratchanikorn.kd@gmail.com

² อาจารย์ประจำ ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
Lecturer of Department of Curriculum and Instruction, Faculty of Education, Chulalongkorn University. Email: wipawan.w@chula.ac.th

* Corresponding Author

Abstract

The objectives of this research were to: 1) compare the creative writing abilities of students before and after using rhetorical and collaborative writing approaches, and 2) study the improvement in the creative writing abilities of students using these approaches. The sampling group consisted of 21 grade 11 students of a large secondary school under the jurisdiction of the Secondary Educational Service Area Office Bangkok 1. The research instruments were an achievement test for evaluating creative writing abilities and lesson plans based on rhetorical and collaborative writing approaches. The data were analyzed using mean, standard deviation, t-test, and content analysis. The findings showed that: 1) the students who studied using rhetorical and collaborative writing approaches had average post-test scores, both overall and in terms of four components content, rhetoric, organization of ideas, and awareness of readers, that were significantly higher than their pre-test scores at the .05 level of significance; 2) through analyzing the students' improvements in creative writing ability from five types of essays, namely essay, perspective writing, 2 types of persuasive writing and argumentative writing the students showed improved creative writing ability after using rhetorical and collaborative writing approaches.

Keywords: creative writing abilities, rhetorical approach, collaborative writing approach

บทนำ

การเขียนเป็นเครื่องมือสำคัญในการสื่อสารของผู้เรียน หากผู้เรียนได้รับการพัฒนาทักษะนี้อย่างมีประสิทธิภาพจะส่งผลต่อการสื่อสารอันจะเป็นประโยชน์ต่อชีวิตของผู้เรียนได้ ภาคภูมิ พรรณภา (2554) อธิบายความสำคัญของการเขียนว่าเป็นวิธีการสื่อสารและการส่งสารที่ผู้ส่งสารได้เรียบเรียงความคิดผ่านสัญลักษณ์ที่ตกลงใช้ร่วมกันเสนอเป็นเรื่องราวให้ผู้รับสารได้อ่าน การเขียนจึงเป็นศิลปะอย่างหนึ่งที่ควบคู่ไปกับความคิดที่จะนำเสนอสิ่งที่ต้องการเขียนให้ผู้อ่านเข้าใจตรงตามจุดประสงค์ ตามที่หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ได้กำหนดมาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัดในวิชาภาษาไทย ในสาระที่ 2 การเขียน โดยกำหนดมาตรฐานการเรียนรู้ว่า ใช้กระบวนการเขียนเขียนสื่อสาร เขียนเรียงความ ย่อความ และเขียนเรื่องราวในรูปแบบต่าง ๆ เขียนรายงานข้อมูลสารสนเทศและรายงานการศึกษาค้นคว้าอย่างมีประสิทธิภาพ จากการศึกษาตัวชี้วัดที่ปรากฏในหลักสูตรวิชาภาษาไทย สาระที่ 2 สาระการเขียน พบว่า ในระดับมัธยมศึกษา ตัวชี้วัดมุ่งเน้นการเขียนที่เกี่ยวข้องกับการสื่อสาร การแสดงความคิดเห็นของผู้เรียนที่จะเพิ่มความยากและซับซ้อนมากขึ้นในแต่ละระดับ โดยเฉพาะในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายที่นักเรียนจะต้องนำความรู้และทักษะการเขียนไปใช้ในการศึกษาในระดับที่สูงขึ้น และประยุกต์ใช้ในการทำงานในอนาคต ทักษะการเขียนจึงมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อผู้เรียน ซึ่งสำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ ได้จัดทำแนวปฏิบัติกรวัดและประเมินผลการเรียนรู้ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 โดยขอบเขตการประเมินความสามารถในการอ่าน คิด วิเคราะห์ และเขียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4-6 ระบุว่าสามารถนำการอ่านจากสื่อต่าง ๆ มาถ่ายทอดเป็นข้อเขียนเชิงสร้างสรรค์ รายงาน บทความทางวิชาการอย่างถูกต้องตามหลักวิชาได้ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2553)

ข้อมูลข้างต้นแสดงให้เห็นว่า การเขียนเชิงสร้างสรรค์มีความสำคัญต่อผู้เรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายทั้งที่ปรากฏในหลักสูตรที่เป็นเนื้อหาวิชาและความสามารถที่ควรพัฒนาให้เกิดขึ้นกับผู้เรียน ดังที่ ฌวลีย์ มาศจรัส (2545) อธิบายว่า การเขียนเชิงสร้างสรรค์แสดงให้เห็นถึงพัฒนาการทางการเขียนของมนุษย์ แสดงออกถึงสติปัญญาและการมีความคิดสร้างสรรค์ใหม่ ๆ อยู่เสมอ จนทำให้เกิดพัฒนาการรูปแบบด้านการเขียนเพื่อการสื่อสารออกไปอย่างหลากหลาย และในสาระและมาตรฐานการเรียนรู้ภาษาไทย สาระที่ 2 การเขียนได้เน้นในเรื่องของการเขียนเชิงสร้างสรรค์ไว้อย่างเด่นชัด สอดคล้องกับ วัชรพล วิบูลยศรีน (2561) ที่ได้วิเคราะห์หัวข้อชีวิตในมาตรฐานสาระการเรียนรู้จากหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 เปรียบเทียบสมรรถนะด้านการเขียนของผู้เรียนเมื่อจบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 พบว่า ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4-6 นั้น การสอนการเขียนจะต้องทำให้ผู้เรียนได้สมรรถนะที่เกิดการเขียนแสดงแนวคิดเชิงสร้างสรรค์โดยใช้โวหารต่าง ๆ ได้

อย่างไรก็ตาม ปัญหาด้านการเขียนของผู้เรียนในวิชาภาษาไทยยังปรากฏอยู่ ดังที่ อุดุลย์ ไทรเล็กทิม (2549) ได้วิจัยปัญหาการใช้ภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาในกรุงเทพมหานคร เพื่อศึกษาปัญหาการใช้ภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-6 เปรียบเทียบปัญหาการใช้ภาษาไทยและศึกษาข้อเสนอแนะแนวทางการแก้ไขปัญหา ผลการวิจัยพบว่า ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4-6 นักเรียนมีปัญหาการใช้ภาษาไทย โดยพบว่า การเขียนเชิงสร้างสรรค์เป็นหนึ่งในปัญหาของผู้เรียน เช่นเดียวกับ พัฒนา ขุนอินทร์ (2564) ออกแบบวิจัยในชั้นเรียนเรื่องการพัฒนาทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์วิชาภาษาไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 เพื่อสร้างแบบฝึกทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์ที่ใช้ในชั้นเรียน เนื่องจากพบว่าปัญหาการเขียนของนักเรียนส่วนหนึ่งเกิดจากการขาดทักษะต่าง ๆ ที่จำเป็นต่อการเขียน เช่น การเลือกใช้ถ้อยคำ สำนวน การเรียบเรียงประโยค การลำดับเนื้อความให้สละสลวย ปัญหาการเขียนเชิงสร้างสรรค์ที่เกิดขึ้นและยังคงปรากฏอยู่นี้สอดคล้องกับที่ผู้วิจัยได้สำรวจความคิดเห็นของผู้เรียนจากการสัมภาษณ์พบว่า ผู้เรียนมีมุมมองต่อการเขียนเชิงสร้างสรรค์ว่าเป็นทักษะที่ยากเพราะขาดแนวคิดในการเขียน ไม่สามารถถ่ายทอดแนวคิดที่ตนคิดไว้ให้ออกมาเป็นงานเขียนเชิงสร้างสรรค์ได้ นอกจากนี้ผู้เรียนยังรู้สึกว่าการเขียนและงานเขียนเชิงสร้างสรรค์นั้น ใช้เวลาในการสร้างสรรค์ชิ้นงานค่อนข้างมาก ทำให้รู้สึกเบื่อหน่าย ด้วยเหตุนี้การพัฒนาทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของผู้เรียนจึงเป็นสิ่งสำคัญ

จากการศึกษาแนวคิดและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์ พบว่า ได้มีการนำแนวคิดวาทศาสตร์ (Rhetorical Approach) ของ Fletcher (2015) มาใช้ในการสอนวิชาการเขียนโดยใช้ภาษาเชิงวาทศาสตร์สำหรับผู้เรียนในโรงเรียนมัธยมศึกษาแห่งหนึ่งของสหรัฐอเมริกา ทำให้ผู้เรียนได้ทำงานร่วมกันเพื่อวิเคราะห์องค์ประกอบวาทศาสตร์เพื่อนำไปใช้ในการสร้างงานเขียน ผ่านการอภิปราย แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับองค์ประกอบของแนวคิดวาทศาสตร์ 3 องค์ประกอบ ได้แก่ ผู้เขียน (ethos) ความรู้สึกของผู้อ่าน (pathos) และเหตุผลในวาทศาสตร์ (logos) ที่จะต้องใช้ในการสร้างสรรค์งานเขียน สามารถสร้างงานเขียนในรูปแบบจับคู่ รวมกลุ่ม หรืออาจจะนำเสนอความคิดของตนเองแล้วนำมาแลกเปลี่ยนกับเพื่อน มาใช้เป็นแนวคิดร่วมกันกับแนวคิดการสอนเขียนแบบร่วมมือรวมพลัง (Collaborative Writing Approach) ที่ผู้วิจัยสังเคราะห์แนวคิดและขั้นตอนของ Lowry et al. (2004) และ Rbuiaee et al. (2015) ซึ่งมีขั้นตอนการทำงานร่วมกันเป็นกลุ่มอย่างชัดเจนเป็นลำดับขั้น โดยขั้นตอนการทำงานร่วมกันเป็นกลุ่มของแนวคิดการสอนเขียนแบบร่วมมือรวมพลังนั้นให้ความสำคัญตั้งแต่การรวมกลุ่มของผู้เรียน ใช้กระบวนการเรียนรู้ทางสังคมในการอยู่ในกลุ่ม การเป็นเจ้าของผลงานร่วมกันจึงต้องกำหนดเป้าหมายการทำงานอย่างมีคุณภาพ ยืดหยุ่นและมีความคิดสร้างสรรค์ การสร้างงานเขียนนั้นสมาชิกกลุ่มจะต้องช่วยกันอภิปรายตรวจสอบและค้นคว้าข้อมูล รับฟังข้อเสนอแนะของสมาชิก จนเริ่มลงมือเขียน เมื่อได้งานเขียนจะมี

การแลกเปลี่ยนข้อคิดเห็นจากกลุ่มอื่น และทบทวนการทำงานภายในกลุ่มอีกครั้งเพื่อนำไปพัฒนางานเขียนของกลุ่มครั้งต่อไป ผู้เรียนจึงเกิดการแลกเปลี่ยนแนวคิด ความคิดเห็น หรือข้อมูลที่หลากหลายและสร้างสรรค์มากกว่าการหาข้อมูลการเขียนเพียงคนเดียว แนวคิดการสอนเขียนแบบร่วมมือรวมพลังจึงช่วยส่งเสริมการสอนการเขียนด้วยแนวคิดวิทยาศาสตร์ที่จะช่วยพัฒนาความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของผู้เรียน

วัตถุประสงค์

1. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายก่อนและหลังได้รับการจัดการเรียนการสอนโดยใช้แนวคิดวิทยาศาสตร์และแนวคิดการสอนเขียนแบบร่วมมือรวมพลัง
2. เพื่อศึกษาการเปลี่ยนแปลงความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายระหว่างที่ได้รับการจัดการเรียนการสอนโดยใช้แนวคิดวิทยาศาสตร์และแนวคิดการสอนเขียนแบบร่วมมือรวมพลัง

วิธีการวิจัย

การวิจัยนี้มีขั้นตอนการดำเนินการดังนี้

1. การศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ผู้วิจัยศึกษา ค้นคว้า รวบรวมเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องพบว่า แนวคิดวิทยาศาสตร์เป็นแนวคิดที่ส่งเสริมการใช้ภาษาเพื่อวิเคราะห์การนำเสนอความคิดของผู้เขียน ความรู้สึกรู้สึ้อ่าน และเหตุผลที่ใช้สนับสนุนการเขียนให้เกิดประสิทธิภาพตามจุดมุ่งหมายของผู้เขียนผ่านการทำกิจกรรมกลุ่มร่วมกันตามแนวคิดการสอนเขียนแบบร่วมมือรวมพลัง ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเปลี่ยนแปลงและพัฒนาความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ได้ ผู้วิจัยจึงนำทั้ง 2 แนวคิดมากำหนดเป็นกรอบแนวคิดในการวิจัย และศึกษามาตรฐานและตัวชี้วัดกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย หลักสูตรสถานศึกษา เพื่อวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับรายวิชาเพิ่มเติม รวมถึงหลักการและวิธีการวัดและประเมินผลความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ เพื่อใช้เป็นแนวทางในการดำเนินการวิจัย

2. การออกแบบการวิจัย การวิจัยนี้เป็นการศึกษาวิจัยแบบก่อนทดลอง (pre-experimental design) ซึ่งมีการเก็บข้อมูลเชิงปริมาณ โดยใช้รูปแบบการวิจัยแบบวัดก่อนและหลังทดลอง (one-group pretest-posttest design) ศึกษาจากกลุ่มตัวอย่างเพียงกลุ่มเดียว ซึ่งได้จากการสุ่มหลายขั้นตอน (multi-stage sampling) จากนั้นพิจารณาเลือกห้องเรียนโดยคำนวณหาค่ามัธยเลขคณิตและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และเลือกห้องที่จะใช้เป็นกลุ่มทดลองด้วยวิธีการสุ่มอย่างง่าย ได้กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 21 คน ของโรงเรียนมัธยมศึกษาขนาดใหญ่แห่งหนึ่งในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษากรุงเทพมหานคร เขต 1 โดยมีการวัดก่อนและหลังการทดลอง ส่วนการเก็บข้อมูลเชิงคุณภาพเป็นการรวบรวมข้อมูลและวิเคราะห์ผลงานการเขียนเชิงสร้างสรรค์ระหว่างการจัดการเรียนการสอน จำนวน 5 รูปแบบงานเขียน ได้แก่ การเขียนเรียงความ การเขียนสื่อสารแสดงทรรศนะ การเขียนสื่อสารเพื่อเชิญชวน การเขียนสื่อสารเพื่อนำเสนอ และการเขียนสื่อสารเพื่อโต้แย้ง เพื่อศึกษาการเปลี่ยนแปลงความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ในแต่ละครั้งของการฝึกเขียน

3. การกำหนดประชากรและตัวอย่าง

ประชากรในการวิจัย คือ นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษากรุงเทพมหานคร เขต 1

ตัวอย่างในการวิจัย คือ นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 21 คน ของโรงเรียนมัธยมศึกษาขนาดใหญ่แห่งหนึ่งในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษากรุงเทพมหานคร เขต 1 ซึ่งได้จากการสุ่มหลายขั้นตอน (multi-stage sampling)

4. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

4.1 เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล มีดังนี้

1) แบบวัดความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ เป็นแบบวัดอัตนัยแบบคู่ขนานโดยใช้งานเขียนที่มีลักษณะแตกต่างกันแต่มีองค์ประกอบงานเขียนเหมือนกัน เพื่อวัดความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียน โดยแบบวัดความสามารถก่อนเรียน ใช้รูปแบบการเขียนประเภทเรียงความ และแบบวัดความสามารถหลังเรียน ใช้รูปแบบการเขียนประเภทการเขียนสื่อสารเพื่อเชิญชวน จำนวน 1 หัวข้อ ความยาว 15 บรรทัด ใช้เวลาในการทำแบบวัด 1 ชั่วโมง เพื่อวัดความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ 4 ด้าน ได้แก่ ด้านเนื้อหา ด้านการใช้ภาษา ด้านการลำดับความคิด และด้านคุณค่าต่อผู้อ่าน (Westcott and Smith, 1973; เจือ สตะเวทิน, ม.ป.ป.; ชนะ เวชกุล, 2542; อธิกมาส มากจ้อย, 2553) ผู้วิจัยเก็บข้อมูลเชิงปริมาณก่อนและหลังการจัดการเรียนการสอนโดยใช้แนวคิดวิทยาศาสตร์และแนวคิดการสอนเขียนแบบร่วมมือรวมพลัง โดยศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ เพื่อกำหนดนิยามและองค์ประกอบของความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ศึกษาแนวทางการวัดและประเมินผล หลังจากนั้นจึงสร้างเกณฑ์ประเมินเพื่อตรวจผลงานเขียน (Scoring Rubrics)

2) เกณฑ์ประเมินเพื่อตรวจผลงานเขียน (Scoring Rubrics) ผู้วิจัยศึกษาเอกสารเพื่อ

กำหนดนิยามและองค์ประกอบของความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ประกอบกับแนวทางการวัดและประเมินผล เพื่อสร้างข้อคำถามให้สอดคล้องกับองค์ประกอบของความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ หลังจากนั้นนำแบบวัดและเกณฑ์การประเมินเสนอผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 3 ท่าน ตรวจสอบค่าดัชนีความสอดคล้อง ผลการตรวจสอบคุณภาพในภาพรวมพบว่า มีค่าดัชนีความสอดคล้องเฉลี่ยทุกรายการเท่ากับช่วง 0.50–1.00 หลังจากนั้นจึงปรับปรุงแก้ไขแบบวัดความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์และเกณฑ์การประเมินความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ แล้วจึงนำไปทดลองใช้กับนักเรียนที่มีลักษณะใกล้เคียงกับตัวอย่าง โดยใช้แบบวัดที่เป็นคู่ขนาน ให้นักเรียนเขียนงานเขียนประเภทเรียงความ จำนวน 1 หัวข้อ ความยาว 15 บรรทัด ใช้เวลาในการทำแบบวัด 1 ชั่วโมง จากนั้นให้ผู้ทรงคุณวุฒิที่สอนวิชาภาษาไทย ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 1 ท่าน และผู้วิจัย ตรวจสอบและให้คะแนนงานเขียนโดยใช้เกณฑ์การประเมินการเขียนเชิงสร้างสรรค์ พบว่า แบบวัดความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ มีค่าความยากอยู่ระหว่าง 0.20 – 0.79 อยู่ในช่วงค่อนข้างยากถึงค่อนข้างง่าย ค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง 0.20 – 0.73 สามารถจำแนกนักเรียนได้พอใช้ถึงดีมาก และมีค่าความเที่ยงเท่ากับ 0.70 อยู่ในค่าที่ยอมรับได้ จากนั้นผู้วิจัยปรับปรุงแบบวัดความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์และเกณฑ์การประเมินความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์เพื่อนำไปใช้กับตัวอย่าง

4.2 เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง คือ แผนการจัดการเรียนการสอนตามแนวคิดวิทยาศาสตร์และแนวคิดการสอนเขียนแบบร่วมมือรวมพลัง จำนวน 5 แผน ประกอบด้วย แผนการจัดการเรียนการสอนการเขียนเรียงความ แผนการจัดการเรียนการสอนการเขียนสื่อสารเพื่อแสดงทรรศนะ แผนการจัดการเรียนการสอนการเขียนสื่อสารเพื่อเชิญชวน แผนการจัดการเรียนการสอนการเขียนสื่อสารเพื่อโน้มน้าว และแผนการจัดการเรียนการสอนการเขียนสื่อสารเพื่อโต้แย้ง ขั้นตอนในการพัฒนาและตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ ผู้วิจัยศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับแนวคิดวิทยาศาสตร์และแนวคิดการสอนเขียนแบบร่วมมือรวมพลัง มาตรฐานและตัวชี้วัดกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยและหลักสูตรสถานศึกษา

เพื่อจัดทำแผนการจัดการเรียนการสอนรายวิชาเพิ่มเติม วิชาการเขียน ความหมายและองค์ประกอบของความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ เพื่อสังเคราะห์นิยามเชิงปฏิบัติการ กำหนดเนื้อหา การวัดและประเมินผล จากนั้นนำข้อมูลที่สังเคราะห์ได้มากำหนดวัตถุประสงค์การเรียนรู้ของแผนการจัดการเรียนการสอน จัดทำแผนการจัดการเรียนการสอนโดยสังเคราะห์ขั้นตอนการจัดการเรียนการสอนจากการศึกษาเอกสารเกี่ยวกับแนวคิดวิทยาศาสตร์ แนวคิดการสอนเขียนแบบร่วมมือรวมพลัง และการเขียนเชิงสร้างสรรค์ประเภทร้อยแก้ว นำเสนอให้ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 3 ท่าน ตรวจสอบความถูกต้อง ความเหมาะสมของเนื้อหา จุดประสงค์การเรียนรู้ กิจกรรมการเรียนการสอน และการวัดและประเมินผล โดยผู้ทรงคุณวุฒิให้ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม คือ ปรับการแบ่งกลุ่มแบบลดความสามารถ ปรับเกณฑ์การวัดและประเมินผลให้ชัดเจน และตรวจสอบการสะกดคำ ผู้วิจัยปรับปรุงตามคำแนะนำของผู้ทรงคุณวุฒิ นำแผนการจัดการเรียนการสอนไปทดลองสอนกับนักเรียนที่มีลักษณะใกล้เคียงกับตัวอย่าง และนำแผนการจัดการเรียนการสอนมาปรับปรุงอีกครั้งก่อนนำไปใช้จริง

5. การดำเนินการทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูล การดำเนินการทดลองและรวบรวมข้อมูลใช้ระยะเวลาในการทดลอง 8 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 คาบ โดยจัดทำแผนการจัดการเรียนการสอน จำนวน 5 แผน แผนละ 3 คาบ รวมทั้งสิ้น 15 คาบ โดยผู้เรียนจะเรียนเนื้อหาซึ่งเป็นความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับการเขียน ได้แก่ ประเภทของงานเขียน ส่วนประกอบ และวิธีการเขียน ก่อนผู้วิจัยดำเนินการใช้แผนการจัดการเรียนการสอนตามแนวคิดวิทยาศาสตร์และแนวความคิดการสอนเขียนแบบร่วมมือรวมพลัง

ขั้นตอนการสอนเขียนตามแนวคิดวิทยาศาสตร์และแนวความคิดการสอนเขียนแบบร่วมมือรวมพลัง ซึ่งได้จากการสังเคราะห์หลักการและแนวความคิดพัฒนาการสอนความเข้าใจในการเขียนภาษาเชิงวิทยาศาสตร์ (Fletcher, 2015) แนวความคิดการสอนเขียนแบบร่วมมือรวมพลัง (Lowry et al., 2004; Rbuiasee et al., 2015) มีขั้นตอนหลัก 4 ขั้นตอน ดังนี้

1. ขั้นสร้างปฏิสัมพันธ์และตั้งเป้าหมายการเขียน เป็นขั้นการรวมกลุ่มเพื่อดำเนินงาน ผู้เรียนจัดกลุ่มไม่เกิน 6 คน ลดความสามารถและเปลี่ยนกลุ่มใหม่ทุกครั้งเมื่อได้รับมอบหมายงานเขียนประเภทใหม่ โดยสมาชิกกลุ่มจะสร้างปฏิสัมพันธ์และตั้งเป้าหมายเกี่ยวกับงานเขียน จากนั้นผู้เรียนแต่ละคนจะได้รับมอบหมายหน้าที่ในการทำภาระงาน โดยใช้ทักษะการสื่อสาร และการทำงานร่วมกันเป็นกลุ่ม

2. ขั้นวิเคราะห์วิทยาศาสตร์ เป็นขั้นตอนที่สมาชิกกลุ่มจะร่วมกันอภิปราย ค้นคว้าและวิเคราะห์ข้อมูลองค์ประกอบแนวคิดวิทยาศาสตร์ 3 องค์ประกอบ โดยแบ่งเป็น 3 ขั้นตอนย่อย ได้แก่ 1) ขั้นรู้จักผู้เขียน (ethos) การกำหนดลักษณะผู้เขียนและจุดมุ่งหมายของงานเขียน 2) ขั้นเข้าใจผู้อ่าน (pathos) การวิเคราะห์อารมณ์และความรู้สึกของผู้อ่านที่คาดว่าจะเกิดขึ้นต่องานเขียนที่สมาชิกในกลุ่มได้สร้างขึ้น 3) ขั้นใช้เหตุผล (logos) การร่วมกันอภิปราย วิเคราะห์ข้อมูลสนับสนุนเหตุผลที่ใช้ประกอบงานเขียนให้ตรงตามจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้ และอภิปรายความคิดที่ผู้อ่านอาจจะโต้แย้งงานเขียน ซึ่งผู้เรียนจะวิเคราะห์ข้อมูลทั้ง 3 องค์ประกอบลงในตารางวิเคราะห์วิทยาศาสตร์เพื่อใช้เป็นข้อมูลประกอบการเขียน

3. ขั้นร่วมสร้างงานเขียน เป็นขั้นที่สมาชิกกลุ่มนำข้อมูลจากตารางวิเคราะห์วิทยาศาสตร์มาใช้ประกอบการเขียน โดยมี 3 ขั้นตอนย่อย ได้แก่ 1) เรียบเรียงการวิเคราะห์ข้อมูล แยกแยะประเด็นที่ได้ ตรวจสอบความชัดเจนถูกต้องของประเด็น และพิจารณาภาษา คำสำคัญที่จะปรากฏในงานเขียน 2) ร่างงานเขียน วางเค้าโครงเรื่องตามองค์ประกอบงานเขียน เรียงลำดับความคิด เหตุผลที่จะใช้อธิบายประกอบประเด็นการเขียน 3) ลงมือสร้างงานเขียน ทบทวนเนื้อหาพร้อมกัน เพื่อให้งานเขียนเสร็จสมบูรณ์

4. ชั้นประเมินและปรับปรุงงานเขียน เป็นขั้นที่ผู้เรียนนำเสนอและแลกเปลี่ยนผลงานกับสมาชิกกลุ่มอื่น ๆ เพื่อเรียนรู้และรับฟังความคิดเห็น จากนั้นทบทวนการดำเนินงาน ความสำเร็จ ปัญหาและอุปสรรคที่เกิดขึ้น เพื่อปรับปรุงและพัฒนางานเขียนขึ้นต่อไป

หลังจากจัดการเรียนการสอนครบ 8 สัปดาห์แล้ว ผู้วิจัยจึงนำแบบวัดความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ฉบับหลังเรียนไปวัดความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียน จากนั้นนำมาตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์การประเมิน และนำผลไปวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติเพื่อทดสอบสมมติฐาน

6. การวิเคราะห์ข้อมูลในการวิจัย

6.1 ข้อมูลเชิงปริมาณ ผู้วิจัยนำคะแนนจากแบบวัดความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์มาคำนวณหาค่าเฉลี่ยเลขคณิต ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเลขคณิตด้วยการทดสอบสถิติ T-Test (t -test dependent) ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 และนำเสนอผลการวิจัยในรูปแบบตารางและความเรียงตามลำดับ

6.2 ข้อมูลเชิงคุณภาพ ผู้วิจัยรวบรวมผลงานการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนแต่ละครั้ง โดยใช้วิธีการวิเคราะห์เนื้อหาจากผลงานเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนรายบุคคล จำนวน 5 รูปแบบงานเขียน ได้แก่ 1) งานเขียนเรียงความ 2) งานเขียนแสดงทรรศนะ 3) งานเขียนสื่อสารเพื่อเชิญชวน 4) งานเขียนสื่อสารเพื่อโน้มน้าว 5) งานเขียนสื่อสารเชิงโต้แย้ง ที่นักเรียนได้จากมอบหมายงานหลังจากการจัดการเรียนการสอนตามแนวคิดวิทยาศาสตร์และแนวคิดการสอนเขียนแบบร่วมมือรวมพลัง และนำเสนอในรูปแบบความเรียงโดยเปรียบเทียบการเปลี่ยนแปลงของผลงานเขียนแต่ละครั้ง

ผลการวิจัย

ตอนที่ 1 ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนก่อนและหลังได้รับการจัดการเรียนการสอนโดยใช้แนวคิดวิทยาศาสตร์และแนวคิดการสอนเขียนแบบร่วมมือรวมพลังในภาพรวมและจำแนกตามองค์ประกอบ

ผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์โดยภาพรวมของนักเรียนระหว่างก่อนและหลังการจัดการเรียนการสอน พบว่า นักเรียนมีความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์หลังเรียนมีคะแนนเฉลี่ยหลังเรียน ($M=19.29$, $SD = 2.33$) สูงกว่าก่อนเรียน ($M=12.90$, $SD=2.91$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์จำแนกตามองค์ประกอบก่อนและหลังการจัดการเรียนการสอน พบว่า องค์ประกอบของความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ทั้ง 4 องค์ประกอบ ได้แก่ ด้านเนื้อหา ด้านการใช้ภาษา ด้านการลำดับความคิด และด้านคุณค่าต่อผู้อ่าน นักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนทุกองค์ประกอบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สรุปได้ดังตารางต่อไปนี้

ตาราง 1

การเปรียบเทียบคะแนนความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนก่อนและหลังได้รับการจัดการเรียนการสอนโดยใช้แนวคิดวิทยาศาสตร์และแนวคิดการสอนเขียนแบบร่วมมือรวมพลังในภาพรวมและจำแนกตามองค์ประกอบ

ความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์	คะแนนเต็ม	ก่อนเรียน		หลังเรียน		t	p
		M	SD	M	SD		
ภาพรวม	25	12.90	2.91	19.29	2.33	-16.48	.000*
1. ด้านเนื้อหา	8	4.10	.94	6.24	1.18	-12.37	.000*
2. ด้านการใช้ภาษา	6	3.43	1.03	4.95	.67	-8.58	.000*
3. ด้านการลำดับความคิด	6	2.81	.93	4.62	.67	-12.20	.000*
4. ด้านคุณค่าต่อผู้อ่าน	5	2.57	.81	3.48	.51	-5.92	.000*

หมายเหตุ: * P < .05

ตอนที่ 2 ผลการเปลี่ยนแปลงความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนระหว่างได้รับการจัดการเรียนการสอนโดยใช้แนวคิดวิทยาศาสตร์และแนวคิดการสอนเขียนแบบร่วมมือรวมพลัง

ผู้วิจัยนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลการเปลี่ยนแปลงความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ โดยวิเคราะห์ผลงานเขียนเชิงสร้างสรรค์ 5 ประเภทของนักเรียนที่ผู้สอนมอบหมายงานเขียนเป็นรายบุคคลในแต่ละครั้ง โดยใช้การวิเคราะห์เนื้อหางานเขียนตามองค์ประกอบของความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ มีรายละเอียดดังนี้

2.1 การเปลี่ยนแปลงความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนในภาพรวม พบว่านักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนการสอนโดยใช้แนวคิดวิทยาศาสตร์และแนวคิดการสอนเขียนแบบร่วมมือรวมพลัง เกิดการเปลี่ยนแปลงความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ในครั้งหลังดีขึ้นกว่าครั้งก่อนหน้า โดยงานเขียนครั้งแรกส่วนใหญ่ขาดการตั้งจุดประสงค์ในการเขียน เนื้อหาขาดความแปลกใหม่ วกวน ไม่ตรงประเด็น เรียงลำดับความคิดได้สับสน ลักษณะของงานเขียนเป็นการเขียนเล่าเรื่อง พบการเขียนสะกดคำไม่ถูกต้อง ไม่ปรากฏการใช้ถ้อยคำ สำนวนโวหารที่น่าสนใจ แต่ในครั้งที่ 3 นักเรียนเริ่มเกิดการเปลี่ยนแปลงความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ได้ดีกว่าครั้งก่อนหน้า โดยเห็นการเปลี่ยนแปลงชัดเจนในงานเขียนครั้งที่ 4 และชัดเจนที่สุดในงานเขียนครั้งที่ 5 นักเรียนส่วนใหญ่มีการตั้งจุดประสงค์การเขียนโดยพิจารณาจากประเภทของงานเขียน เนื้อหาในการเขียนสัมพันธ์กับหัวข้อที่กำหนด และมีแนวคิดที่แปลกใหม่ หลากหลาย มีการเรียบเรียงความคิด โดยมีเหตุผลและรายละเอียดประกอบ การเขียนคำผิตน้อยลง ปรากฏถ้อยคำ สำนวนโวหารที่หลากหลายขึ้น อีกทั้งยังสามารถเขียนงานเขียนได้ถูกต้อง ตามรูปแบบ และมีความยาวตามที่กำหนดได้

2.2 การเปลี่ยนแปลงความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนจำแนกตามองค์ประกอบ สรุปได้เป็น 4 ด้านดังนี้

ด้านเนื้อหา ผลการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่า ในการเขียนครั้งแรกนักเรียนส่วนใหญ่เขียนเนื้อหาในประเด็นซ้ำ ๆ ไม่นำเสนอแนวคิดแปลกใหม่ คัดลอกข้อความหรือถ้อยคำจากงานเขียนผู้อื่น เขียนในลักษณะเล่าเรื่อง ไม่มีการสรุปเนื้อหา ไม่มีประเด็นสำคัญให้เห็นชัดเจน แต่ในการเขียนครั้งหลัง ครั้งที่ 4 เริ่มเห็นการเปลี่ยนแปลงของเนื้อหาที่นักเรียนเขียนและเรียบเรียงออกมา และเห็นการเปลี่ยนแปลงได้ชัดเจนด้านเนื้อหาในงานเขียนครั้งที่ 5

เนื้อหาใหม่มีความแปลกใหม่และแสดงความคิดสร้างสรรค์เพิ่มขึ้นจากการเขียนครั้งก่อนหน้า เขียนประเด็นสำคัญ และอธิบายรายละเอียดของเนื้อหาได้ตรงประเด็น ดีความจากหัวข้อที่กำหนดได้หลากหลายขึ้น ทั้งยังเชื่อมโยงประเด็น สอดคล้องกับหัวข้องานเขียนที่กำหนดโดยมีแนวคิดที่แปลกใหม่และสร้างสรรค์ พิจารณาจากการนำเสนอหัวข้อที่เป็นเชิงลบให้มองในมุมบวกได้

ด้านการใช้ภาษา ผลการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่า ในการเขียนครั้งแรกนักเรียนใช้ภาษาไม่เป็นทางการในงานเขียน ไม่มีความหลากหลายของการใช้คำ ใช้คำสันธานไม่ถูกต้องตามหลักการใช้ ใช้คำผิดความหมาย มีการใช้คำสรรพนามบ้างแต่ไม่พบการใช้สำนวนภาษาที่สละสลวยในงานเขียน การเรียงลำดับคำหรือสื่อความในประโยคค่อนข้างสับสน แต่ในงานเขียนครั้งหลัง ครั้งที่ 3 เริ่มมีการเปลี่ยนแปลงด้านภาษา และเห็นได้ชัดเจนในงานเขียนครั้งที่ 4 นักเรียนใช้ระดับภาษาเดียวกันและใช้ภาษาระดับทางการในการสร้างงานเขียน ความหลากหลายของคำเพิ่มขึ้น ประโยคที่กำกวม สับสนลดลง ถ้อยคำที่ใช้อธิบายเหตุผลประกอบประเด็นชัดเจนขึ้น คำผิดลดลง การเชื่อมคำในงานเขียนสละสลวย ในงานเขียนครั้งที่ 5 นักเรียนมีการใช้คำที่หลากหลายขึ้นในการอธิบายประเด็นในงานเขียน พบคำศัพท์ใหม่เพิ่มเติมและมีการประยุกต์ใช้ภาษาจากตัวอย่างงานเขียนที่นักเรียนเคยมีประสบการณ์ผ่านมา

ด้านการลำดับความคิด ผลการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่า ในการเขียนครั้งแรกนักเรียนส่วนใหญ่เขียนงาน โดยไม่มีการวางโครงเรื่อง ทำให้เนื้อหาหวกวน อ่านแล้วแสดงให้เห็นความคิดที่สับสน บางงานเขียนขาดองค์ประกอบงานเขียนที่เห็นได้ชัดเจน เช่น ใช้เนื้อหาขึ้นเป็นคำนำ ไม่มีส่วนสรุป แต่ในงานเขียนครั้งหลัง งานเขียนครั้งที่ 3 นักเรียนมีการเปลี่ยนแปลงด้านการลำดับความคิดที่เห็นได้ชัดเจนขึ้น โดยนักเรียนมีการอธิบายและให้เหตุผลประกอบในแต่ละประเด็นมากขึ้น การวางโครงเรื่องสอดคล้องกับองค์ประกอบของงานเขียน และเห็นการเปลี่ยนแปลงมากที่สุดในงานเขียนครั้งที่ 5 พิจารณาเนื้อหาตามองค์ประกอบงานเขียนแต่ละองค์ประกอบถูกต้อง การลำดับความคิดเป็นระบบ แต่ละองค์ประกอบมีความชัดเจน และครบถ้วน

ด้านคุณค่าต่อผู้อ่าน ผลการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่า ในการเขียนครั้งแรกนักเรียนนำเสนอคุณค่าของงานเขียนต่อผู้อ่านในประเด็นกว้าง ๆ ทำให้ผู้อ่านต้องวิเคราะห์หรือตีความด้วยตนเองว่าประเด็นใดที่นักเรียนต้องการสื่อสารเพื่อนำเสนอคุณค่าของเรื่อง แต่ในครั้งหลัง เริ่มมีการเปลี่ยนแปลงในงานเขียนครั้งที่ 3 ที่เขียนให้รายละเอียดคุณค่าหรือประโยชน์ต่อผู้อ่าน โดยงานเขียนครั้งที่ 5 แสดงการเปลี่ยนแปลงมากที่สุด นักเรียนแสดงจุดมุ่งหมายที่นำเสนอคุณค่าในงานเขียนได้ชัดเจน เขียนประเด็นที่หลากหลายและขยายความ รวมถึงให้เหตุผลว่าผู้อ่านหรือสังคมควรมีแนวคิดหรือปฏิบัติอย่างไรกับประเด็นที่ผู้เขียนนำเสนอ กระตุ้นให้ผู้อ่านที่เห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วยกับประเด็นนั้น เห็นความคิดและเหตุผลประกอบที่แตกต่าง เป็นการเปิดโลกทัศน์ให้ผู้อ่านผ่านมุมมองของนักเรียนที่เป็นผู้เขียน

อภิปรายผล

การศึกษาผลการจัดการเรียนการสอนโดยใช้แนวคิดวิทยาศาสตร์และแนวคิดการสอนเขียนแบบร่วมมือรวมพลังที่มีต่อความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย ผู้วิจัยแบ่ง การอภิปรายออกเป็น 2 ประเด็น ดังนี้

1. ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย

ก่อนและหลังได้รับการจัดการเรียนการสอนโดยใช้แนวคิดวิทยาศาสตร์และแนวคิดการสอนเขียนแบบร่วมมือรวมพลัง ทั้งในภาพรวมและจำแนกตามองค์ประกอบ

ผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ในภาพรวมของนักเรียนก่อนและหลังได้รับการจัดการเรียนการสอนโดยใช้แนวคิดวิทยาศาสตร์และแนวคิดการสอนเขียนแบบร่วมมือรวมพลัง พบว่าคะแนนเฉลี่ยหลังการจัดการเรียนการสอนสูงกว่าก่อนการจัดการเรียนการสอน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และคะแนนเฉลี่ยหลังการจัดการเรียนการสอนจำแนกตามองค์ประกอบสูงกว่าก่อนการจัดการเรียนการสอนทุกองค์ประกอบ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

เนื่องจาก การใช้แนวคิดวิทยาศาสตร์ในการสอนการเขียนนั้น ผู้เรียนต้องใช้กระบวนการวิเคราะห์องค์ประกอบทางวิทยาศาสตร์ ได้แก่ 1) รู้จักผู้เขียน (ethos) 2) เข้าใจผู้อ่าน (pathos) และ 3) ใช้เหตุผล (logos) เพื่อนำข้อมูลไปใช้ประกอบการสร้างงานเขียน การวิเคราะห์ข้อมูลนี้เป็นกระบวนการที่จะช่วยเพิ่มคุณภาพและความหลากหลายของข้อความ ถ้อยคำสำนวน ทำให้ความซับซ้อนของเรื่องเพิ่มขึ้น เกิดการจัดหมวดหมู่ความรู้ ทำให้นักเรียนค้นหาแนวทางการเขียนที่หลากหลายที่จะมุ่งสู่การบรรลุจุดประสงค์ของงานเขียน ช่วยให้เกิดการจัดสรรคำให้เป็นวัตถุประสงค์ในงานเขียน ทำให้เกิดความงามทางภาษา สร้างความแปลกใหม่และดึงดูดใจ ซึ่งเป็นลักษณะของงานเขียนเชิงสร้างสรรค์ (Adsit, 2018; Klein et al., 2017) ในขณะที่แนวคิดการสอนเขียนแบบร่วมมือรวมพลัง เป็นกระบวนการเรียนรู้ที่นักเรียนจะได้ทำงานร่วมกันเป็นกลุ่มย่อย ผ่านกระบวนการสอนเขียนที่ผู้เรียนจะต้องทำงานร่วมกันตั้งแต่การสร้างปฏิสัมพันธ์ในกลุ่ม การตั้งเป้าหมายงานเขียน วางแผน วิเคราะห์และสร้างงานเขียน จากนั้นทบทวนและปรับปรุงงานเขียนเพื่อให้งานเขียนสำเร็จตามเป้าหมาย กระบวนการเหล่านี้จะช่วยให้นักเรียนร่วมมือกันในกิจกรรมการเขียน ส่งเสริมการปฏิสัมพันธ์และการสร้างความรู้ร่วมกัน (Lowry et al., 2004; Storch, 2005) ข้อมูลข้างต้นแสดงให้เห็นได้ว่า แนวคิดวิทยาศาสตร์และแนวคิดการสอนเขียนแบบร่วมมือรวมพลังสามารถทำให้นักเรียนพัฒนาการเขียน ซึ่งส่งผลให้นักเรียนมีความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์หลังได้รับการจัดการเรียนการสอนสูงขึ้น ข้อมูลดังกล่าวสอดคล้องกับ Khany et al. (2019) ที่เสนอว่า แนวคิดวิทยาศาสตร์สามารถประยุกต์เข้ากับเนื้อหาการสอนเขียนเชิงสร้างสรรค์ในชั้นเรียน ผู้เขียนที่ใช้วิทยาศาสตร์ในการเขียนจะมีรูปแบบการเขียนที่มีแนวทางปฏิบัติที่เป็นจริงและชัดเจน เขียนอภิปรายได้ครอบคลุม และมีการใช้อุปมาเปรียบเทียบให้เห็นชัดเจน ในขณะที่แนวคิดการสอนเขียนแบบร่วมมือรวมพลังจะช่วยให้นักเรียนร่วมกันแสดงความคิดเห็น นำเสนอแนวคิดในการเขียน เพื่อขยายขอบเขตของความคิดสร้างสรรค์เพื่อร่วมกันสร้างงานเขียนให้บรรลุผล

ดังนั้น การจัดการเรียนการสอนโดยใช้แนวคิดวิทยาศาสตร์และแนวคิดการสอนเขียนแบบร่วมมือรวมพลังร่วมกัน จึงมีขั้นตอนที่ช่วยให้นักเรียนได้สร้างปฏิสัมพันธ์ บอกเล่าประสบการณ์การเขียนของตน และร่วมกันทบทวนปัญหาการเขียนของกลุ่ม และมีขั้นตอนการวิเคราะห์วิทยาศาสตร์เพื่อใช้เป็นข้อมูลประกอบการเขียน ทำให้นักเรียนที่เป็นสมาชิกกลุ่มสามารถช่วยเหลือเพื่อนสมาชิกด้านการคิดประเด็นเนื้อหา ร่วมกันนำเสนอความคิดและวิเคราะห์ข้อมูลที่จะใช้เขียน และเรียบเรียงภาษา ซึ่งทำให้นักเรียนสามารถจดจำลักษณะภาษา วิธีการนำเสนอเนื้อหาที่ได้จากการทำกิจกรรมกลุ่มได้ ข้อมูลดังกล่าวสอดคล้องกับ Soraya (2016) และ Veramuthu and Shah (2020) ที่เสนอว่าการสอนเขียนแบบร่วมมือรวมพลังมีประสิทธิภาพสูงในการสอนเขียน มีผลต่อความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียน ช่วยให้นักเรียนมีการพัฒนาทักษะการเขียนและเจตคติที่ดีต่อการเขียนสูงขึ้น

2. ผลการเปลี่ยนแปลงความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย ระหว่างที่ได้รับการจัดการเรียนการสอนโดยใช้แนวคิดวิทยาศาสตร์และแนวคิดการสอนเขียนแบบร่วมมือรวมพลัง

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลการเปลี่ยนแปลงของความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ จำแนกตามองค์ประกอบของความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ 4 องค์ประกอบ ได้แก่ ด้านเนื้อหา ด้านการใช้ภาษา ด้านการลำดับความคิด และด้านคุณค่าต่อผู้อ่าน สรุปได้ว่า นักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนการสอนโดยใช้แนวคิดวิทยาศาสตร์และแนวคิดการสอนเขียนแบบร่วมมือรวมพลังมีการเปลี่ยนแปลงความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ในครั้งหลังดีกว่าครั้งก่อนหน้า ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ผู้วิจัยอภิปรายผลของการวิจัย มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

ด้านเนื้อหา ผลการวิเคราะห์การเปลี่ยนแปลงของความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ด้านเนื้อหา พบว่า ในครั้งแรกของงานเขียน นักเรียนไม่ค่อยนำเสนอแนวคิดที่แปลกใหม่ มีการคัดลอกข้อความบางส่วนจากตัวอย่างงานเขียนอื่น ใช้วิธีการถ่ายทอดเนื้อหาโดยเขียนเล่าไปเรื่อย ๆ แต่งานเขียนครั้งหลังนักเรียนเขียนเนื้อหาที่สอดคล้องกับหัวข้อและจุดประสงค์ของงานเขียนประเภทที่กำหนด สามารถเขียนเนื้อหาที่มีแนวคิดและประเด็นที่แปลกใหม่ มีความสร้างสรรค์ และหลากหลายขึ้น แสดงรายละเอียดและเหตุผลประกอบได้ดีตามจุดประสงค์ของงานเขียนประเภทที่กำหนดได้

ทั้งนี้ เนื่องจากการปฏิบัติตามแนวคิดวิทยาศาสตร์และแนวคิดการสอนเขียนแบบร่วมมือรวมพลัง ทำให้นักเรียนได้ร่วมกันฝึกวิเคราะห์ข้อมูลการเขียนร่วมกับการใช้ตารางวิเคราะห์วิทยาศาสตร์ เพื่อวิเคราะห์จุดมุ่งหมายของงานเขียน วิเคราะห์ผู้อ่าน และฝึกค้นคว้าข้อมูลเพื่อใช้ประกอบการเขียน ไม่เขียนโดยขาดเหตุผลประกอบ เรียนรู้แนวคิดหรือมุมมองที่แตกต่างจากสมาชิกกลุ่ม เพื่อไปใช้ในการสร้างงานเขียนรายบุคคลที่แปลกใหม่และสร้างสรรค์เพิ่มขึ้น อีกทั้งนักเรียนยังมีการแลกเปลี่ยนประสบการณ์การเขียนของกลุ่มและสะท้อนปัญหาของงานเขียนแต่ละครั้ง ในใบงานบันทึกข้อมูล ช่วยให้งานเขียนประเภทอื่น ๆ ที่นักเรียนได้ฝึกเขียนได้รับแก้ไขและพัฒนาได้ดีขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับ Fletcher (2015) ที่กล่าวว่า การใช้แนวคิดวิทยาศาสตร์เป็นการฝึกและแสดงการวิเคราะห์วิจารณ์ทางภาษาผ่านการค้นหาวาทศาสตร์ในงานเขียน การวิเคราะห์ประเด็นเนื้อหาจากหัวข้อที่กำหนด หาข้อมูลเพื่ออธิบายเหตุผลประกอบก่อนที่จะเขียนงาน ช่วยเพิ่มการแสดงความคิดเห็นและใช้เหตุผลประกอบได้ดี ทำให้ได้งานเขียนที่ตรงตามจุดประสงค์และสร้างงานเขียนใหม่ ๆ ออกมาได้ นอกจากนี้นักเรียนเกิดการเรียนรู้การนำเสนอความคิด ฝึกเขียนร่วมกัน ส่งผลต่อการพัฒนางานเขียนรายบุคคลได้ ดังที่ Soraya (2016) และ Veramuthu and Shah (2020) กล่าวว่า การนำกลยุทธ์การสอนเขียนแบบร่วมมือรวมพลังไปใช้ในขั้นตอนการสอนเขียนจะช่วยพัฒนาทักษะการเขียนและเจตคติที่ดีต่อการเขียน และพัฒนาผลสัมฤทธิ์ด้านการเขียนของนักเรียนให้สูงขึ้น

ด้านการใช้ภาษา ผลการวิเคราะห์การเปลี่ยนแปลงของความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ด้านการใช้ภาษา พบว่า ในครั้งแรกนักเรียนใช้ภาษาไม่เป็นทางการ เขียนและใช้คำผิดความหมาย ใช้คำเดิมซ้ำ เขียนวกวนและไม่สละสลวย แต่ในงานเขียนครั้งหลัง พบว่า นักเรียนใช้ภาษาทางการในการเขียน คำผิดน้อยลง ความหลากหลายของคำศัพท์เพิ่มขึ้น เขียนประโยคที่อ่านเข้าใจชัดเจน ปรากฏมีการใช้กลวิธีทางภาษา และการเชื่อมคำสละสลวยมากขึ้น

ทั้งนี้ เนื่องจากการจัดการเรียนการสอนโดยใช้แนวคิดวิทยาศาสตร์และแนวคิดการสอนเขียนแบบร่วมมือรวมพลัง มีขั้นตอนการสร้างงานเขียนที่นักเรียนจะนำตารางวิเคราะห์จากขั้นวิเคราะห์วิทยาศาสตร์มาช่วยกันเรียบเรียงก่อนเขียนงาน ทำให้นักเรียนได้แลกเปลี่ยนเรียนรู้ระดับการใช้ภาษาในงานเขียนของสมาชิกกลุ่ม อีกทั้งได้เห็นตัวอย่างการใช้คำหรือการเรียบเรียงเนื้อหาจากข้อมูลประกอบการเขียนที่ครูกำหนดให้ เมื่อเขียนงานเขียนรายบุคคล นักเรียนจึงนำเสนอประสบการณ์ที่ได้รับระหว่างการร่วมกันเขียนกับสมาชิกกลุ่มไปปรับใช้ได้ ซึ่งพบว่านักเรียนที่เคย

เขียนคำบางคำผิด ในงานเขียนประเภทถัดมาจะเขียนคำผิดน้อยลง และมีการใช้ภาษาที่ดีขึ้นกว่าเดิม สอดคล้องกับ Adsit (2018) และ Soraya (2016) ที่กล่าวว่า แนวคิดวาทศาสตร์มีความเชื่อมโยงในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ เพราะช่วยให้เกิดการจัดสรรคำให้เป็นวัตถุประสงค์ในการสร้างงานเขียน แสดงศักยภาพในการใช้ภาษาเพื่อแสดงจุดมุ่งหมายในการเขียน แสดงความงามทางภาษา สร้างความแปลกใหม่ และดึงดูดใจ และกลยุทธ์การสอนเขียนแบบร่วมมือรวมพลังมีประสิทธิภาพสูงในการสอนเขียน ครูที่นำกลยุทธ์การสอนเขียนแบบร่วมมือรวมพลังไปใช้ในขั้นตอนการสอนเขียนจะช่วยพัฒนาผลสัมฤทธิ์ด้านการเขียนของนักเรียนให้เพิ่มสูงขึ้น

ด้านการลำดับความคิด ผลการวิเคราะห์การเปลี่ยนแปลงความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ด้านการลำดับความคิด พบว่า ในงานเขียนครั้งแรก ๆ นักเรียนขาดการลำดับความคิดและวางโครงเรื่อง เนื้อหาจึงวกวน เขียนซ้ำประเด็นเดิม งานเขียนบางงานองค์ประกอบไม่ถูกต้อง แต่งานเขียนครั้งหลังนักเรียนสามารถลำดับความคิดได้เป็นระบบ องค์ประกอบงานเขียนถูกต้อง เนื้อหาสอดคล้องกับองค์ประกอบและจุดมุ่งหมายของงานเขียนประเภทนั้น ๆ

ทั้งนี้ เนื่องจากการจัดการเรียนการสอนโดยใช้แนวคิดวาทศาสตร์และแนวคิดการสอนเขียนแบบร่วมมือรวมพลัง นักเรียนแต่ละกลุ่มต้องตั้งเป้าหมายการเขียน เมื่อสมาชิกกลุ่มมีจุดมุ่งหมายงานเขียนร่วมกันจะช่วยให้การทำกิจกรรมการเขียนแต่ละขั้นตอนนำไปสู่งานเขียนที่สมบูรณ์ได้ การร่วมกันสร้างงานเขียน จะฝึกการเรียบเรียงข้อมูลวิเคราะห์ ลำดับประเด็นที่เป็นเหตุและผลก่อนลงมือสร้างงานเขียนของกลุ่ม แต่ละขั้นตอนจะช่วยฝึกฝนกระบวนการลำดับความคิดในการเขียนซึ่งนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงการลำดับความคิดในงานเขียนรายบุคคลให้ดีขึ้น สอดคล้องกับ Khany et al. (2019) ที่กล่าวว่า ผู้เขียนที่ฝึกใช้แนวคิดวาทศาสตร์ในการเขียนได้ดีเกิดจากรูปแบบการเขียนที่มีแนวทางปฏิบัติที่เป็นจริงและชัดเจน ช่วยฝึกการเขียนอภิปรายได้ครอบคลุม และช่วยฝึกการใช้โวหารอุปมาเพื่อเปรียบเทียบให้เห็นได้ชัด เช่นเดียวกับ Veramuthu and Shah (2020) ที่พบว่า กลยุทธ์การสอนเขียนแบบร่วมมือรวมพลังที่นำไปใช้ในขั้นตอนการสอนเขียนจะช่วยพัฒนาทักษะการเขียนและเจตคติที่ดีต่อการเขียน และพัฒนาผลสัมฤทธิ์ด้านการเขียนของนักเรียนให้สูงขึ้น

ด้านคุณค่าต่อผู้อ่าน ผลการวิเคราะห์การเปลี่ยนแปลงความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ด้านคุณค่าต่อผู้อ่าน พบว่า ในครั้งแรกรักเรียนนำเสนอคุณค่าในงานเขียนในประเด็นกว้าง ๆ ผู้อ่านต้องตีความเอง งานเขียนบางส่วนไม่ปรากฏการนำเสนอคุณค่าต่อผู้อ่าน แต่ในครั้งหลังนักเรียนมีการนำเสนอคุณค่าในเนื้อหาต่อผู้อ่านและสังคมในประเด็นที่ชัดเจนขึ้น ตรงจุดประสงค์งานเขียนประเภทนั้น ๆ มีการพิจารณากลุ่มผู้อ่าน และนำเสนอคุณค่าต่อผู้อ่านและสังคมในประเด็นที่หลากหลายและแปลกใหม่ขึ้น ผู้อ่านสามารถพิจารณาคูณค่าและนำไปปรับใช้ได้

ทั้งนี้ เนื่องมาจากการจัดการเรียนการสอนโดยใช้แนวคิดวาทศาสตร์และแนวคิดการสอนเขียนแบบร่วมมือรวมพลัง นักเรียนได้ฝึกการวิเคราะห์วาทศาสตร์เพื่อเข้าใจผู้อ่าน เข้าใจกลุ่มเป้าหมายในงานเขียน เมื่อนักเรียนนำเสนอผลงานกลุ่ม และรับฟังความคิดเห็นจากกลุ่มอื่นเพื่อพัฒนางานเขียน นักเรียนจะได้ฝึกการพิจารณาและตีความคุณค่าในงานเขียนของกลุ่มอื่นด้วย นอกจากนี้การใช้ข้อมูลการเขียนที่ครูกำหนดให้ นักเรียนจะมีตัวอย่างประกอบการนำเสนอคุณค่าหรือข้อคิด ทำให้งานเขียนรายบุคคลแต่ละประเภทมีการพัฒนาด้านคุณค่าต่อผู้อ่านมากขึ้น สอดคล้องกับ Adsit (2018) และ Fletcher (2015) ที่สรุปว่า การใช้แนวคิดวาทศาสตร์จะทำให้ผู้เรียนได้ฝึกและแสดงการวิเคราะห์วิจารณ์ทางภาษา หาข้อมูลเพื่ออธิบายเหตุผลประกอบก่อนที่จะเขียนงาน อีกทั้งช่วยในการประเมินสถานการณ์ในการเพิ่มประสิทธิภาพในการโน้มน้าวใจผู้อ่านให้บรรลุตามจุดประสงค์การสื่อสารของผู้เขียน ช่วยเพิ่มการแสดงความคิดเห็นประกอบในงานเขียนเพื่อนำไปสู่การนำเสนอและแสดงคุณค่าจากการเขียนที่ผู้เขียนต้องการต่อผู้อ่านได้ดียิ่งขึ้น

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะสำหรับการนำผลวิจัยไปใช้

1. การเตรียมข้อมูลเพื่อใช้ประกอบการวิเคราะห์ในตารางวิเคราะห์ทางศาสตร์ต้องมีเนื้อหาและมีแหล่งข้อมูลที่หลากหลาย เพื่อให้นักเรียนเห็นตัวอย่างการใช้ภาษาหรือการใช้เหตุผลประกอบงานเขียน ผู้สอนสามารถอธิบายและแสดงตัวอย่างการวิเคราะห์ทางศาสตร์จากตัวอย่างงานเขียนอื่น ๆ ที่ไม่เกี่ยวข้องกับประเภทงานเขียนที่นักเรียนต้องเขียน เพื่อเป็นแนวทางในการวิเคราะห์ของนักเรียนได้
2. ผู้สอนที่สนใจนำการวิจัยไปใช้ควรพิจารณาข้อจำกัดด้านระยะเวลา โดยอาจกำหนดระยะเวลาแต่ละขั้นตอนให้สั้นลง แต่ต้องนำไปใช้ให้ครบถ้วนทุกขั้นตอนที่ผู้วิจัยเสนอไว้ในงานวิจัยนี้

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

ผู้สนใจสามารถนำการจัดการเรียนการสอนโดยใช้แนวคิดวิทยาศาสตร์และแนวคิดการสอนเขียนแบบร่วมมีอรวมพลังไปศึกษาตัวแปรอื่นที่เกี่ยวข้องกับการเขียนเรื่องราวในรูปแบบต่าง ๆ ได้ เช่น การเขียน สารคดี การเขียน บันเทิงคดี เป็นต้น

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

- กระทรวงศึกษาธิการ. สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. (2552). *หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551*. โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.
- กระทรวงศึกษาธิการ. สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา. (2553). *แนวปฏิบัติการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551*. (พิมพ์ครั้งที่ 2). โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.
- ถวัลย์ มาศจรัส. (2545). *การเขียนเชิงสร้างสรรค์เพื่อการศึกษาระดับอาชีวศึกษา*. ธารอักษร.
- พัฒนา ขุนอินทร์. (2564). *การพัฒนาทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์ วิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ปีการศึกษา 2564*. [รายงานวิจัยในชั้นเรียน, แคมป์สนวิทยาคม] . filesthai-school.com/files/uppic/67100685/news/67100685_1_20211020-112745.pdf
- ภาคภูมิ วรรณภา. (2544). *การเขียนเพื่อการสื่อสาร*. อินทนิล.
- วัชรพล วิบูลย์ศรีน. (2556). *การพัฒนาแบบการเรียนการสอนแบบผสมผสานตามแนวการสื่อสารแบบมีส่วนร่วม โดยใช้เทคนิคการเขียนรอบวงบนสื่อสังคมเพื่อเสริมสร้างความสามารถด้านการเขียนวิพากษ์เชิงสร้างสรรค์สำหรับนักศึกษาปริญญาตรี*. ปริญญาครุศาสตรดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีและการสื่อสาร คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วัชรพล วิบูลย์ศรีน. (2561). *วิธีวิทยาการจัดการเรียนรู้ภาษาไทย (methodology of Thai language learning management)*. สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อดุลย์ ไทรเล็กทิม. (2549). *ปัญหาการใช้ภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาในกรุงเทพมหานคร*. ภาควิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

ภาษาอังกฤษ

- Adsit, J. (2018). Creative writing and the limits of Naming What We Know: threshold concepts from aesthetic theory and creativity studies in the literary writing curriculum. *New Writing*, 15(2), 131-139, DOI: 10.1080/14790726.2017.1324881
- Fletcher, J. (2015). *Teaching argument: Rhetorical comprehension, critique, and resp Foreword by Carol Jago*. Stenhouse Publishers.
- Khany et al. (2019). A model of rhetorical markers competence in writing academic research articles: a qualitative meta-synthesis. *Asian-Pacific Journal of Second and Foreign Language Education*, 4(1), doi.org/10.1186/s40862-018-0064-0
- Klein, P. D., Haug, K. N., & Arcon, N. (2017). The Effects of Rhetorical and Content Subgoals on Writing and Learning. *The Journal of Experimental Education*, 85(2), 291-308, DOI: 10.1080/00220973.2016.1143795
- Lowry, P.b., Crutis, A, & Lowry, M. R. (2004). Building a taxonomy and nomenclature of collaborative writing to improve interdisciplinary research and practice. *Journal of Business Communication*. 41(1), 66-99.
- Rbuiaee, A. A. M., Darus, S. A, & Bakar, N. A. (2015). Collaborative writing: A review of definitions from past studies. *ResearchGate*. 138-149.
- Soraya, K. (2016). The effectiveness of collaborative writing strategy (CWS) in writing lessons regarded to the students' creativity. *Lingua Cultura*. 10(2), 63-67, doi: 10.21512/lc.v10i2.898
- Storch, N. (2005). Collaborative writing: Product, process, and students' reflections. *Journal of Second Language Writing*. 14, 153-173.
- Veramuthu, P., & Shah, P. M. (2020). Effectiveness of collaborative writing among secondary school student in an ESL classroom. *Creative Education*.11,54-67. doi:10.4236/ce.2020.111004